

अवगाढ vgl. अनवगाढ.

अवगाण m. pl. die Afghanen VARĀH. BRH. S. 11, 61, 16, 38. — Vgl. वगाण.

अवगाद् vgl. अवगाढ.

अवगाह् 1) Eintauchung u. s. w.: स्नानपानावगाह्: MBh. 3, 10690. नी-चावगाह् adj. (ऋद् ein See) in dem Niedrige baden Spr. 2779 (Conj.).

मुखावगाह् adj. wohin man leicht eindringen kann, eig. und übertr.: (घ्राड्यानम्) श्रुवादि भवति नृणां मुखावगाह् विस्तीर्णं लवणजलं यथा प्रवेन MBh. 1, 660. — 2) = जलदोषी Eimer (?) HALĀJ. 4, 69; vgl. अवगाद्.

अवगाहन. तीर्थानामवगाहनम् MBh. 3, 13784.

अवगाहन् adj. sich eintauchend in so v. a. hinanreichend bis an: शिरसा व्योमपृष्ठावगाह्निना KATHĀS. 100, 19. hineingehend —, sich einfügend in: प्रकारतादश्रुयं हि संबन्धानवगाह् तत् BHĀSHĀP. 135.

अवगुण (1. अव + गुण), adj. der Vorzüge ermangelnd (= निर्गुण Schol.) MBh. 13, 5207. अवगुण st. dessen 3, 4057.

अवगुण्ठन 1) कृतावगुण्ठनो येन (कृत्तमृगाजिनेन) eingehüllt in KATHĀS. 73, 173, 104, 163, 194.

अवगूहन kann auch das Umfassen, Umarmen bedeuten; vgl. 1. गूह् mit अव.

अवगूह्य VS. PRĀT. 4, 187. AV. PRĀT. 4, 44, 117, 123. मिथोऽवगूह्योः 42.

अवग्रह् 3) PĀNĀV. BR. 15, 7, 3. परस्परवग्रह्निर्विकारौ MĀLAV. 89.

— 6: KATHĀS. 60, 170, 62, 20. — Vgl. ड्रवग्रह्, निरवग्रह्.

अवग्रहक n. Titel eines Parīṣiṣṭa des SV. Verz. d. Oxf. H. 377, b, No. 375.

अवग्रह् 1) अवग्रहम् ist absolut. — 5) v. l. für अवगाह् (= जलदोषी) ÇĀDDAM. bei AUFRECHT, HALĀJ. S. 140.

अवग्रहन् (so zu lesen) adj. trennend TARKAS. 52.

अवघट्टिका f. ein best. musikalisches Instrument ÇĀNĀH. ÇR. 17, 3, 12.

— Vgl. अघट्टिला und घट्टरी.

अवघट्टन, ज्ञानुभिश्चाभिमर्शेषिः शिरोभिश्चावघट्टनैः शिरो-यो चावघट्टितैः und शिरोभिश्चावघट्टितैः HARIV. 4720) das Aneinanderstossen mit MBh. 4, 354. परमर्मावघट्टनं das Berühren der empfindlichen Seiten eines Andern MĀRK. P. 13, 39.

अवघात 2) धान्यावघात KATHĀS. 85, 23.

अवघातिन् adj. dreschend. auskühlend: स्थूलतुषाव^० BuĀG. P. 10, 14, 4.

अवघूर्ण (von घूर्ण् mit अव) adj. sich hinundherbewegend, wankend: विष्टभ्य चित्तं प्रणयावघूर्णं धैर्येण BHĀG. P. 11, 29, 36.

अवघोष (von 1. घुष् with अव) m. Verkündigung; s. ज्ञावावघोष.

अवघ्राण das Riechen BuĀG. P. 5, 14, 2. 10, 16, 36.

अवघ्रैय adj. zu beriechen TBh. 1, 3, 10, 7.

अवचर and अवचरण vgl. तालावचर, चरण.

अवचापिन्, अघ्राव^० KATHĀS. 124, 142.

अवचूड (1. अव + चूड) m. ein nach unten hängender Büschel eines Banners ÇĀC. 5, 13; vgl. HALĀJ. bei MALLIN. zu d. Stelle und अवचूल, उचूड.

अवचूरि vgl. चूर्णा 2).

अवचूर्ण्य्, भेषी दिव्यपुष्पावचूर्णिताः bestreut mit Blumen MBh. 2, 813.

अवचूल HALĀJ. 2, 303. — Vgl. अवचूड, उचूल.

अवचूलक lies n. st. m.

अवच्छेदक Verz. d. Oxf. H. 242, a, No. 593. fgg. ज्ञानावच्छेदकवाद्य

V. Theil.

वृत्ते ज्ञानलोपचारः since it is that to which cognition, i. e., Brahma, is appropriated NĪCĀK. 231. SĀH. D. 283, 11.

अवज्ञा, instr. अवज्ञया geringschätzig so v. a. ohne Gewicht auf Etwas zu legen, ganz gleichgiltig KATHĀS. 81, 79. सावज्ञम् SĀH. D. 315, 17.

अवज्ञानगस्तोत्र (अ^० - 2. ग + स्तोत्र) n. Titel eines Stotra HALL 198.

अवज्ञेय, नावज्ञेयो रिपुस्तात प्राकृतो ऽपि बुभूषता gering zu achten MBh. 4, 960. R. 7, 17, 45. Spr. 4282. 4438.

अवद्योतन (vom caus. von द्युत् mit अव) n. das Beleuchten KĀTJ. ÇR. 4, 10, 4. 14, 5.

अवट 1) KATHĀS. 63, 82. VARĀH. BRH. S. 55, 24. Zahnhöhle 66.3. Grube in übertr. Bed.: यैरेव स्तुतिभिः स्वामी प्राप्यते व्यसनवटम् MAHĀNĀT. 304. — Vgl. कपिलावट, मुञ्जावट.

अवटनिरोधन (अ^० + नि^०) m. N. einer Höhle BuĀG. P. 5, 26, 7.

अवटु 2) n. HALĀJ. 3, 2.

अवटोदा (अवट + उद्) f. N. pr. eines Flusses BuĀG. P. 5, 19, 18.

अवतंस, कर्णावतंस DAÇAK. in BENF. Chr. 199, 3. काममञ्जरी नामाङ्गु-र्यवतंसस्थानीया वार्युवलिः 179, 13. fg.

अवतंसक m. HALĀJ. 2, 399. Titel einer buddhistischen Schrift WASSILJEW 119. 130. 157. 201. 204. 222. 327.

अवतरण 2) die Stelle MBh. 12, 12965 lautet: कृत्वा भारवतरणं वसुधा-याः und ist zu übersetzen: bewirkend, dass die auf der Erde lastende Bürde hinabfuhr, d. i. verschwand.

अवतरणिका bedeutet einleitende Worte, Einleitung; vgl. den Colunnetteltel am Anfange des SĀMĀKĀJĀPHAVĀKĀNA.

अवतान 2) b) MBh. 2, 355.

अवतार 1) ममैष पाषाडयथावतारः das Hinabsteigen auf den Pfad der Pāsh. DAÇAK. in BENF. Chr. 185, 6. — विद्याधरावतारः सन्मिंका ज्ञातो ऽत्र कानने KATHĀS. 63, 68, 66, 171. अवतारद्वादशकीर्तन (wohl ऽद्वादशक^० zu lesen) Verz. d. Oxf. H. 302, a, 1. — 5) Titel eines buddhistischen Werkes WASSILJEW 299.

अवतारण, भुवि भारवतारणात् um der Erde die Last abzunehmen Verz. d. Oxf. H. 73, a, 4. auch in intransit. Bed. (= अवतरण) das sich-Hinablassen, Hinabfahren (zur Erde): अंशावतारणं चात्र देवानां परिकी-र्तितम् MBh. 1, 368. अदिवंशावतारणम् das Erscheinen der ersten Geschlechter 312. so heissen die Adhja 59—64 im 1ten Buche. Die ed. Bomb. liest 312 अदिवंशावतारणम् und die angeführten Adhja heissen daselbst अंशावतारण (mit kurzem अ).

अवतारवादवली (अ^० - वाद् - घ्रा^०) f. Titel einer Schrift Verz. d. Oxf. H. 38, a, No. 94.

अवतारिन्, मत्स्यकूर्माव्यवतारिन् als Fisch, Schildkröte u. s. w. auf der Erde erscheinend (Vishṇu) WEBER, RĀMAT. Up. 331.

अवदंश, फलावदंशपूर्णाश्च चाङ्गैर्यः पानयोजिताः HARIV. 4632. फलावदं-शा जम्बीरायुपदंशाः Schol.

अवदात 4) klar, deutlich, verständlich SĀH. D. 124, 14. 268, 11. — Vgl. u. 7. दा mit अव.

1. अवदान 1) BHĀG. P. 11, 27, 41.

2. अवदान eine aussergewöhnliche That SĀH. D. 232.

अवदानीय (von 1. अवदान) adj. was einen Abschnitt oder Theil bilden